

Marraskuu. Harmaat pilvet peittivät taivasta, ja heikko sade tihkui hiljalleen hämärässä puiden lehtensä menettäneiden oksien läpi maata kohti. Metsä oli hiljainen. Vain hento, korkea sirahdus kertoi silloin tällöin tarkkakorvaiselle kuulijalle, että metsä ei ollut vaipunut täysin horrokseen lähestyvän talven edestä. Puukiipijä siraitti uudestaan, ja lennähti sitten taas uuden puun tyvelle, etsi hetken oikeaa suuntaa, ja alkoi sitten ohuella nokallaan etsiskellä kylmästä kankeista hyönteisiä puun kaarnan alta. Se löysi yhden ötökan sieltä, toisen täältä, nousten hiljalleen ylöspäin puun runkoa pitkin. Puukiipijällä ei ollut kiire, eikä sen tarvinnut pitää itsestään meteliä. Muut joko tiesivät sen olemassaolosta, tai sitten eivät. Maan tasalta kuului töminää. Puukiipijä lennähti taas uuden puun tyvelle, ja lähti sitten jälleen nousemaan puun runkoa hitaasti ylöspäin. Samalla se vilkaisi äänten suuntaan. Ryteiköistä rämpi esiin kaksi ihmistä, jotka molemmat kantoivat kiikareita kaulallaan. ”Kuulitko sinä sen?” toinen ihmisistä örähti. ”Jossain täälläpäin se oli.” ”En kuullut kerrassaan mitään”, toinen vastasi. ”Minä uskon, että se oli puukiipijä. Semmoinen korkea piiperrys.” Ihmisolennot tiirailivat ympärilleen, käyttäen toisinaan kiikareita apunaan. Puukiipijä vilkaisi vieraita välinpitämättömänä, ja jatkoi sitten taas ruokailuaan. Sillä ei ollut aavistustakaan, miksi ihmiset olisivat kiinnostuneita siitä. Kunhan eivät tulisi liian lähelle – tuollaiset isot, meluavat örmyt – saisivat ne puukiipijän puolesta tiirata niin paljon kuin halusivat. Puukiipijää se ei liikuttanut. Ruokailu jatkui hissuksiin. Hyönteisiä löytyi puunrungosta, kun tiesi mistä etsiä. ”Ei löydy”, toinen ihmisistä kommentoi taas. ”Ehkä kuulit omiasi.” ”En usko. Ollaan nyt hetki hiljaa ja kuunnellaan.” Vähän ihmisten mölyäminen alkoi ärsyttää puukiipijää. Se ei yleensä välittänyt muiden menosta, vaan antoi muiden elää omaa elämänsä, ja nämä antoivat sen elää omaansa. Mutta nuo ihmiset ääntelivät enemmän kuin koko muu metsä. Ärtynään puukiipijä päästi taas uuden sirahduksen. ”Hys! Aivan kun olisin taas kuullut jotain.” ”Minä en kyllä kuullut mitään.” Ihmiset höristelivät korviaan. Päästyään taas riittävän korkealle puun runkoa pitkin, päätti puukiipijä että seuraava puu saisi olla jossain hyvän matkan päässä. Se lähti taas lentoon, ja jätti ihmiskaksikon taakseen. ”Ehkä minä sittenkin kuulin omiani”, se kuuli vielä toisen ihmisen sanovan. Hyvän matkan päässä puukiipijä asettui taas uuden puun tyvelle, ja lähti hiljalleen nousemaan ylemmäs. Jälleen hento sirahdus rikkoi marraskuisen tihkusateen peittämän metsän hiljaisuuden, eikä puukiipijä välittänyt siitä, kuuliko joku sen vai ei.